№ 17. КИЇВ, ВЕРЕСЕНЬ 1949 р.

ЦІНА 1 КРБ.

перець

— Оце цукровий буряк, товариші! Річ, як відомо, дуже солодка. Та слово Перця, гірко буде тим, хто не подбав про своєчасне копання і возовицю.

Мал. С. САМУМА

Остап ВИШНЯ

НЕПРИЄМНА ІСТОРІЯ

Про неприємну історію доводиться розповідати і водночас хочеться, щоб у цю історію ніхто не повірив... Другими словами, дуже хочеться, щоб такої історії зовсім ніде не було.

Мова мовиться про один із колгоспів.

Колгосп цей вважався і вважається за один із найкращих колгоспів у районі. Що його характеризувало, що він був у першій п'ятірці?

Характеризувало його те, що взагалі визначає хорошу артіль: показники.

Усі сільськогосподарські, всі культосвітні й інші всілякі роботи колгосп цей виконував прекрасно, так що в районі і в області говорили:

— Колгосп «Зелена нива» о! За нього ми спокійні! Голова — чудовий хазяїн. Партійний і комсомольський актив працюють енергійно! Люди взагалі роботящі! Коли б усі такі в колгоспі були, далеко менше було б у нас турбот! Урожай в колгоспі викохали добрий.

Вчасно розпочали жнива, зразу ж узялися молотити, і вже на другий день молотьби машина колгоспова урочисто одвезла до «Заготзерна» перші дві тонни озимої пшениці.

Молотили нормально, виконували першу колгоспну заповідь добре, так що коли голову колгоспу запитували: — Ну, як у вас справи?

— Справи, — відповідав, — ідуть добре. Розрахуємося з державою достроково. Цього року на трудодні дамо більше, ніж торік.

Район іноді теж цікавився справами в колгоспі — молотьбою, хлібоздачею, але більше так, «для годиться», бо ж не було в районного керівництва сумніву в тому, що цей колгосп буде одним із перших.

Звертали більше увагу на відсталі артілі.

Коли запитувала область, із району відповідали:

— Колгосп «Зелена нива»? Про нього не турбуємось! Цей виконає! Він у нас передовий!

Так ото воно і йшло...

А пішло воно, насправді, отак...

Голова колгоспу знав, що в нього дуже справний комірник. Він так завжди й казав:

— Не може в нас бути погано з хлібоздачею. Комірник у нас не комірник, а орел. Щоб наш Степан Пилипович та не зробив?! Хто ж тоді й зробить, як не Степан Пилипович?! Мені з нашим комірником спокійно, мов у санчатах...

А Степан Пилипович, — комірник, значить, — той на Олю, на вагаря поклався.

— Скільки вже вивезли, Степане Пилиповичу? Скоро вже закінчите хлібоздачу?

— А я так що достоменно й не знаю, скільки там залишилось! Спитайте в Олі, вона в нас у цій справі, як по книзі... Оля в нас така, що не пропустить... Запитуєте в Олі:

— Ну, як, Олю, діла йдуть? Коли остання ходка, щоб можна було сказати, що першу заповідь виконано? Оля посміхається:

— Та чого ви турбуетесь? Не хвилюйтесь, раніш од інших виконаємо, бо в нас Петя шофер, не шофер, а буря! І грамотний! Коли я десь забарюсь, він і зважить, і накладну напише... Не хлопець, а золото! Та я ось увечері його спитаю, скільки там іще залишилось... Помоєму, взавтра повинні б скінчити...

А Петя, шофер, справді-таки був чудесний хлопець і робітник хвацький, та що ви зробите, коли у чайній біля «Заготзерна» така вже була Люда, що такішої й на весь всенький район не знайдете...

Сидіти в чайній та балакати з Людою для Петі останнім часом було значно приємніше, як робити зайву ходку машиною з зерном.

Одне за одне чіпляється, а як узяти всі ці явища разом, то й вийде: Самоплив...

І як район уже закінчував хлібоздачу, а воно щось не виходить.

— Хто ж недовиконав?! Хто?!

Сюди, туди, а в колгоспі «Зелена нива» — страшенний хвіст.

— Як?! Невже?! «Зелена нива»?! Та він же ж у нас один з найпередовіших!

Район до голови:

— Як це трапилось?! А ми ж на тебе, як на кам'яну гору...

Голова до комірника:

— Як же це так?! Та я ж на тебе...

Комірник до вагаря:

— Олю! Як же це так! Та я ж на тебе...

Вагар до шофера:

— Петю! Як же це так?! Та я ж...

А куди ж уже Петі?

До Люди, чи що?

А що ж він Люді скаже, коли іншої розмови між ними не було, крім того, що Люда Петі щодня говорила:

«Что ж ты бродишь всю ночь одиноко,
Что ж ты девушкам спать не даешь...»

І сталася дуже неприємна історія... А може її й не було?

Нотатки нашого ОГЛЯДАЧА

Цього разу відступаю від звичайної форми огляду і відповідаю на запитання читачів.

Запитання. Чому Ептон Сінклер за океаном кричить не своїм голосом?

Відповідь. Тому, що він кричить голосом Уолл-стріту. Це не означає, що Сінклер купив собі голос Уолл-стріту. Якраз навпаки — Уолл-стріт купив і Сінклера, і його голос.

Запитання. Чи правда, що державний секретар США Ачесон веде підозрілу політичну гру з лідером латвійських білогвардійців у США Фельдманом?

Відповідь. Суща правда. Проте скоро пан Ачесон переконається, що ця гра не варта навіть свічок, спалених у держдепартаменті на прийомах латвійських білогвардійців.

Мал. І. ГОМОЛЯКИ

СЕРЕД ВИНАХІДНИКІВ

— Ви над чим тепер працюєте?

— Винаходжу спосіб, як із своїм винаходом пробитись у бюро винаходів.

Коло літературне

„Чудова річ“

Поет свій твір новий приніс.
Потис редакторові руку
Й рече, задерши вгору ніс:
—Чудова річ! Пишіть «до друку»!
— Заждіть лишень! На мій позір,
Меткий занадто ви, нівроку, —
Я пам'ятаю, цей же твір
Ми відхилили того року.
— Е, ні, не той, не говоріть,
Змінив його я набагато!
— Та де змінили? — Покажіть!
— Внизу ж нова он, свіжа дата!

Л. СТЕПАНОВА.

м. Ананьїв,
Одеська область.

Порада

«Як стоколос — хліб родити буде».
В. ТКАЧЕНКО («Колгоспні збори»).
«Нехай стоколосі зростають хліба».
В. ТКАЧЕНКО («Для тебе»).

СТОКОЛОС — бур'ян, що засмічує озимину.
(«Сельскохозяйственная энциклопедия» том 4, стор. 496).

Знайомтесь, поете, оце бур'яни:
Волошки, кукіль, стоколос...
Якщо на ланах розростуться вони, —
Щоб з музою щось не стряслось!

То ж радим — про тих пишіть оди найліпші,
Що полють пшеницю і жито, і просо...
Та ще Вам порадим — всю воду із віршів
Хлюпніть на хліба, де нема стоколосу.

Іван ЦАРЕВИЧ.

Хвороба

Презлющая недуга
Скрутила драматурга —
Ночей не спить,
Покою вдень не знає,
Томиться, нудиться, шукає, проклинає
І в світу цілого ладен уже спитати:
— Ну, як її,
оту
сучасну
тему взяти?
А над столом, повитий рушниками,
Карпенко-Карий у сосновій рамі
От-от промовить голосом докору!
— Е-ех, синку...
Жив би я
в твою прекрасну пору!..

С. КОВАЛЕНКО.

м. Суми.

Баня, Циба і коза

ПРО баню писати не будемо — її нема. Була вона колись у Малій Дівиці на Чернігівщині, але тоді ще не було Циби. А коли прийшла Циба й осіла в апараті райкомунгоспу, — баню було передано їй під квартиру.

Половину бані Циба зайняла для себе, а в другій — поселила свою козу. І Циба, і коза цілком задоволені новим приміщенням. Ще б пак! На один лише його ремонт райкомунгосп витратив 40 тисяч карбованців. Тепер працівники райкомунгоспу принаймні можуть похвалитись, що гроші — кинуті не на вітер, а на ремонт бані. А що помитись в райцентрі ніде — це не біда. При бажанні можна декому і без бані намилити голову.

Мал. В. СЛИЩЕНКА

ЙОГО ПЛАТФОРМА

ПРО ДУТІ ВИРОБИ, ДУТІ ЦІНИ ТА НАДУТИХ ПОКУПЦІВ

На вулицях і базарах стоять похмурі люди й торгують яскраво розмальованою пишнотою. Це — дитячі гумові м'ячі різного розміру, пофарбовані в усі кольори райдуги.

На яскравому сонці все це має дуже красивий і, навіть, святковий вигляд. Тим похмурішими здаються обличчя продавців, що різко контрастують із своїм веселим крамом — це обличчя філософів, які ніколи не розлучаються з думкою про тлінність всього земного... у всякому разі про тлінність свого життєрадісного краму.

Не мине й двох годин після того, як легковажний малюк пустить у діло щойно придбаний блискучий, мов маленьке сонце, м'ячик, — і на цьому сонці почнуть виступати плями. Яскрава фарба безжалісно зійде, оголюючи темну гуму, похмуру, як вираз обличчя їх продавців... А за добу м'яч зробиться схожим на млинець правильної форми — далеко не перший, мабуть, млинець, виготовлений бракоробами з київської артілі «Перемога».

Якщо самі м'ячі за невеликий відрізок часу стають дутими лише в переносному розумінні, то ціна на них ось уже скільки часу зберігає роздуті розміри в прямому значенні.

Голова артілі «Перемога» т. Гармиза, його заступник та «культпрацівник» т. Кирилюк, заввиробництвом т. Скляренко не люблять ні сонця, ні власних м'ячів. Останніх, треба віддати їм належне, вони навіть трошки соромляться. Не інакше, як за їх інструкцією сумовиті продавці безнадійно брешуть, соромливо опустивши очі долу:

— М'ячі? Ні, це не наші м'ячі. Їх привозять з Чернігова.

Сам т. Скляренко, правда, червоніючи, признається, що м'ячі артіль дійсно випускає, але зовсім мало і:

— До цього часу ми з ними тільки експериментували.

Довід цей для т. Скляренка здається переконливим. Але яким чином об'єктом експерименту став покупець?

Хай не дмуться на нас похмурі особи, що надувають наших дітей чудесно пофарбованою поганню — лусне їх дута комерція!

Д. РЕДЬКО.

м. Київ.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Перчанські ілюстрації до англійських прислів'їв

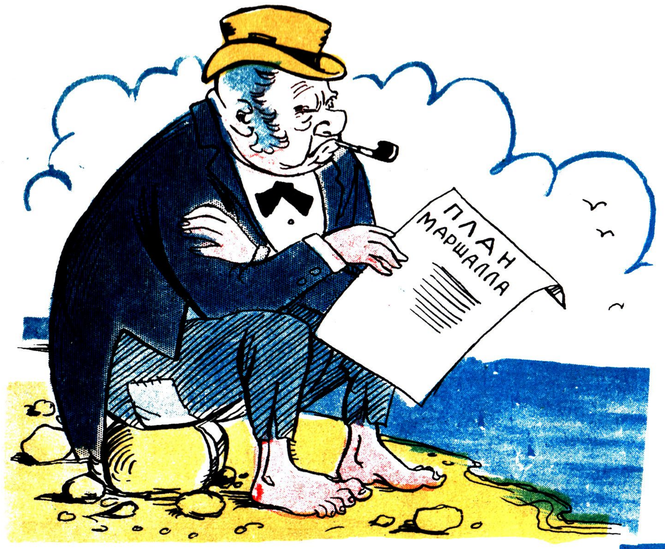

Хто жде черевиків од небіжчика, той довго ходить босий.

Птахи з однаковим пір'ям збираються докупи!

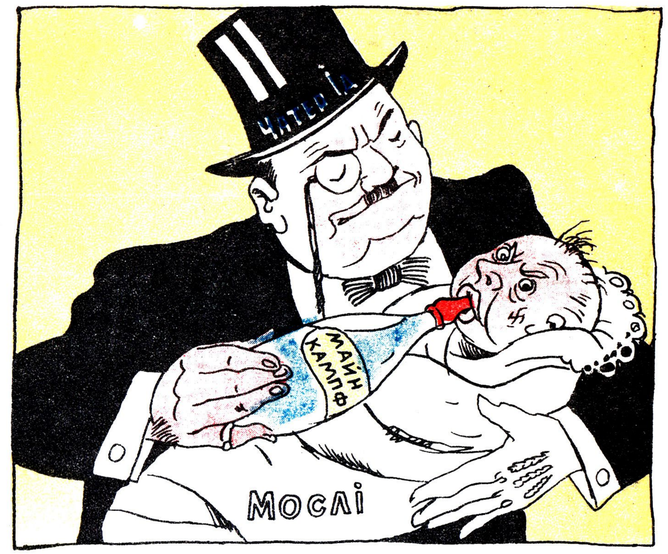

Милосердя починається у себе дома.

Що соус для гусака, то соус і для гуски.

К О Р О В А Й

Коли вже всі сиділи за столом, Болеслав Зборовський запитав свого сусіда:

— Ви де воювали, будь ласка?

На це запитання Охрім Онопрієнко, завідувач колгоспним виноградарством, відповів не відразу. Він помовчав, погладив свої чорні, мов крила ворона, вуса і з гідністю сказав:

— Гм! На різних фронтах доводилось.

— Та це видно, стільки нагород маєте! А в Польщі, на Віслі, не воювали? Є таке село Забара-Давидівка? — допитувався Зборовський.

— Ні, в Польщі не бував... Інші місцевості визволяти прийшлося. Знаєте... справа військова, куди накажуть.

Зборовський посміхнувся. — Жаль!

Потім він повернувся до сусіда праворуч і спитав його те ж саме. Це поставило сусіда праворуч — комсорга колгоспу Ананька в скрутнувате становище...

— Ні, в Польщі не воював, — сказав Ананько.

Ананько помітив, що гість з Польщі тріщки засумував після його відповіді.

За дорученням громадських організацій села комсорг відповідав за культурно-художню частину прийому польських селян в колгоспі «Червоні зорі». Отже, тим більше він мусить зацікавитись, чому засмутився гість.

Коли гості після обіду пішли в колгоспний клуб, на спектакль «Платон Кречет», їм назустріч гримнув духовий оркестр під особистим керівництвом завідувача поштової філії Зозулі. Оркестр ударив таку польку, що гості, намагаючись триматися якомога рівніше, всі, як один, пішли в танок. Делегати з Вісли та інших місць повели в коло українських дівчат і молодиць.

Сам голова артілі Юхим Захарович з орденом Леніна на піджаці за колгоспні діла і бойовими нагородами за фронтові подвиги гукнув:

— Ех, якщо таке діло!.. Ану, Марино, пішли! — І, спіймавши за руку свою жінку, пішов і собі в танок.

— Ширше коло! — почулися голоси, і оркестр змушений був перебазуватися на погрібник.

Лише один Зборовський, тримаючи в руках фанерний чемоданчик, ходив поміж хазяями і після кількох загально-ввічливих слів нахилявся до колгоспника і запитував:

— А ви часом в Польщі не воювали? На Вісли в Забаро-Давидівці?

Та ніхто з колгоспників артілі «Червоні зорі» саме Забаро-Давидівку не визволяв. Зборовський зітхав і все шукав потрібного йому чоловіка.

Комсорг підійшов до Зборовського і спитав:

— Чому ви чемоданчик не залишили в хаті? Він же вам заважає.

— Не в цьому справа, прошу товариша, — мовив Зборовський. — Тут у мене дорогоцінна річ. Ви, прошу, одружені? Жінку маєте? Ні? От коли з божою поміччю одружитесь, тоді зрозумієте. Тут, у цій скриньці, любов від глибокого серця лежить. Так! Ви, будь ласка, воювали? Ні? Не встигли? І слава богу. Нехороша то затія — війна! Ось, послухайте, прошу, що воно за діло...

Коли радянські солдати штурмували Віслу, я тоді далеко був... У Забаро-Давидівці одні жінки і малі діти залишалися. Присядьмо, прошу товариша, я вам розкажу... У мене є дружина Юколія, Юта її звати, і, слава богу, п'ятеро дітей. Значить, радянські солдати наступають, а німці відстрілюються. А радянські літаки бомблять німців. Іде повна війна над нашою Забарою. Моя Юта і діти сидять в погребі і потерпають від холоду й голоду. Потім... Юта чує, що за погребом на полі почали стрільбу з гармати. Діти плачуть, боються, а Юта молиться і просить, щоб всіх разом убило, якщо вже така доля. А вранці вона все-таки рішила глянути, хто ж це стріляє. Виходить вона із погреба й бачить: стоїть солдат радянський.

Зборовський помовчав, покашляв і чомусь глянув на високе небо...

—...Значить, бачить вона... стоїть солдат і говорить їй по-російськи: — А ми й не думали, що тут люди в погребі.

Сказав солдат і пішов, а жінка все стоїть, мабуть, серце підказувало їй: — Не йди, Юто.

Біжить солдат назад і несе великий коровай хліба, цілу хлібину, і відерко супу...

Зборовський знову помовчав, погладив вуса і продовжував:

— Тепер, коли я виїжджав делегатом на Україну, мені Юта й говорить: — Візьми, Блесю, оцей хліб і вези... може ти зустрінеш того солдата, то віддай йому з поклоном од наших дітей. Звичайно — це жіноча вигадка, де я того солдата зустріну. Отож і ношу той хліб, і в Києві носив... Де він, той солдат?

Зборовський запитливо глянув на Ананька, ніби він знає, де той радянський воїн. І комсорг відчув себе якось винуватим, що польський селянин не може знайти потрібну йому людину. Обидва, Зборовський і Ананько, на хвилину замовкли. Для них уже не звучала музика, обидва вони в той момент лише бачили польську селянку з добрими очима, яка жде відповіді. Раптом Ананько рішуче встав:

— Ви знаєте, здається є він, той солдат! У нас на електростанції працює механік Василь Дзюба, так він через всю Польщу пройшов.

— То де він, прошу товариша,— підхопився Зборовський.

— Зараз я його привезу!

Через кілька хвилин колгоспний жеребець «Артист», запряжений в ресорний візок, швидко віз Ананька на край села, до електростанції.

Примчав Ананько туди і бігом у машинний відділ.

— Слухайте, Василю Петровичу, ви в Польщі воювали? — запитав Ананько здивованого механіка.

— Воював, товаришу комсорг. А що таке?

— А на Віслі, у селі Забара-Давидівка були?

— Не пам'ятаю.

— Бували! Я вас запевняю. Ви там одній польській жінці, що з дітьми в погребі ховалася, принесли з батареї відро супу й хлібину.

— Ні, саме про Забару не скажу, бо не пам'ятаю.

Ананько благально подивився на нього і так спалахнув, що навіть чуб став мокрим.

— Бували! Я вас запевняю, — знову повторив комсорг.

— Не був. Чого там вигадувати. Хіба, може, пізніше згадаю...

— Ну, добре. Але ви взагалі годували пограбованих німцями польських жителів? Годували!

— Ого! Майже в кожному селі!

— Значить, все в порядку! Поїхали!

Коли вони повернулися в артіль, і коли схвильований Ананько сказав: «Ось він, той солдат», — Зборовський міцно потиснув руку Дзюбі, не поспішаючи витягнув з чемоданчика загорнутий в вишиваний рушник пшеничний хліб й подав його механіку.

— Поклін вам від моїх діток і від дружини Юти із Забари. Спасибі, — від душі сказав Зборовський. — Ми цього не забуваємо...

— Я в Польщі був... — почав Василь Петрович, і хотів було сказати, що в Забарі, на жаль, він ніколи не воював, та, глянувши на благальні очі Ананька, додав: — В Забарі, можливо, теж був, але хліба вашій сім'ї не давав. Це інший артилерист носив хліб вашій сім'ї. Він зараз далеко звідси...

— О! Це все одно, — зрадів Зборовський. — Я думаю, — звернувся він до Ананька, — що це все одно. Я так і Юті скажу, що хліб віддав кому належить. Правда?

— Безумовно, — підхопив Ананько... і відчув велике полегшення, що так правильно вирішилося це складне питання.

Мих. ЮР'ЄВ.

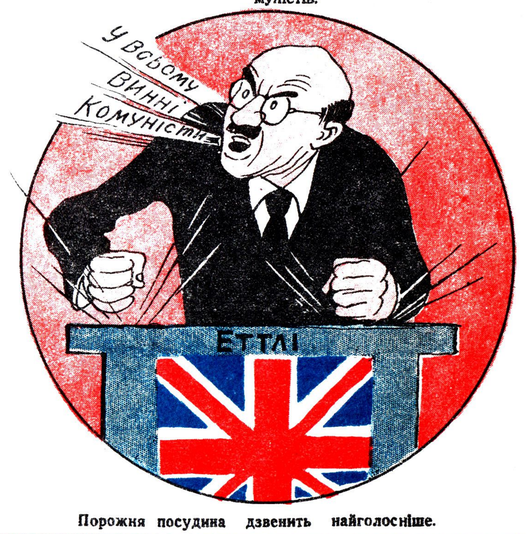

У своєму виступі в Манчестері англійський прем'єр-міністр Еттлі всю вину за різке погіршання економічного становища Англії звалив на... комуністів.

Порожня посудина дзвенить найголосніше.

Володимир КУРБАН

К У М А

Про диво це кума в газеті прочитала
І довго звечора не спала:
Хтось в океані у бездонним
Кита великого здобув —
Він з двісті тонн вагою був,
Один язик лиш мав три тонни!
«Всім язикам язик!» — аж скрикнула Кума,
І сплеснула в долоні з нетерпіння:
— Як жаль, що в мене язика того нема!
Бо нащо ж він німому сотворінню?
Коли б добрячу річ оту я мала,
Сусідку б так я оббрехала,
Що й рота б більш вона не розкривала.

В кінці додам одну деталь я лише:
Ота Кума в газетах Херста пише.

Переклав з білоруської
Юрій НАЗАРЕНКО.

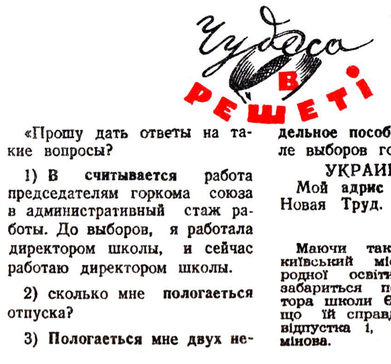

«Прошу дать ответы на такие вопросы?

1) В считывается работа председателям горкома союза в административный стаж работы. До выборов, я работала директором школы, и сейчас работаю директором школы.

2) сколько мне пологается отпуска?

3) Пологается мне двух недельное пособия или нет после выборов горкома союза.

УКРАИНЦЕВА Е. М.

Мой адрис город Макеевка Новая Труд. колония».

Маючи такий «адрис», макіївський міський відділ народної освіти, очевидно, не забариться повідомити директора школи Є. М. Українцеву, що їй справді «пологается» відпустка і, навіть, довготермінова.

ХЕРСОНСЬКА ПЛІТКА

Мал. В. СЛИЩЕНКА

Питома вага свинини в загальній м'ясоздачі по колгоспах Херсонської області торік становила лише 3,2 процента.

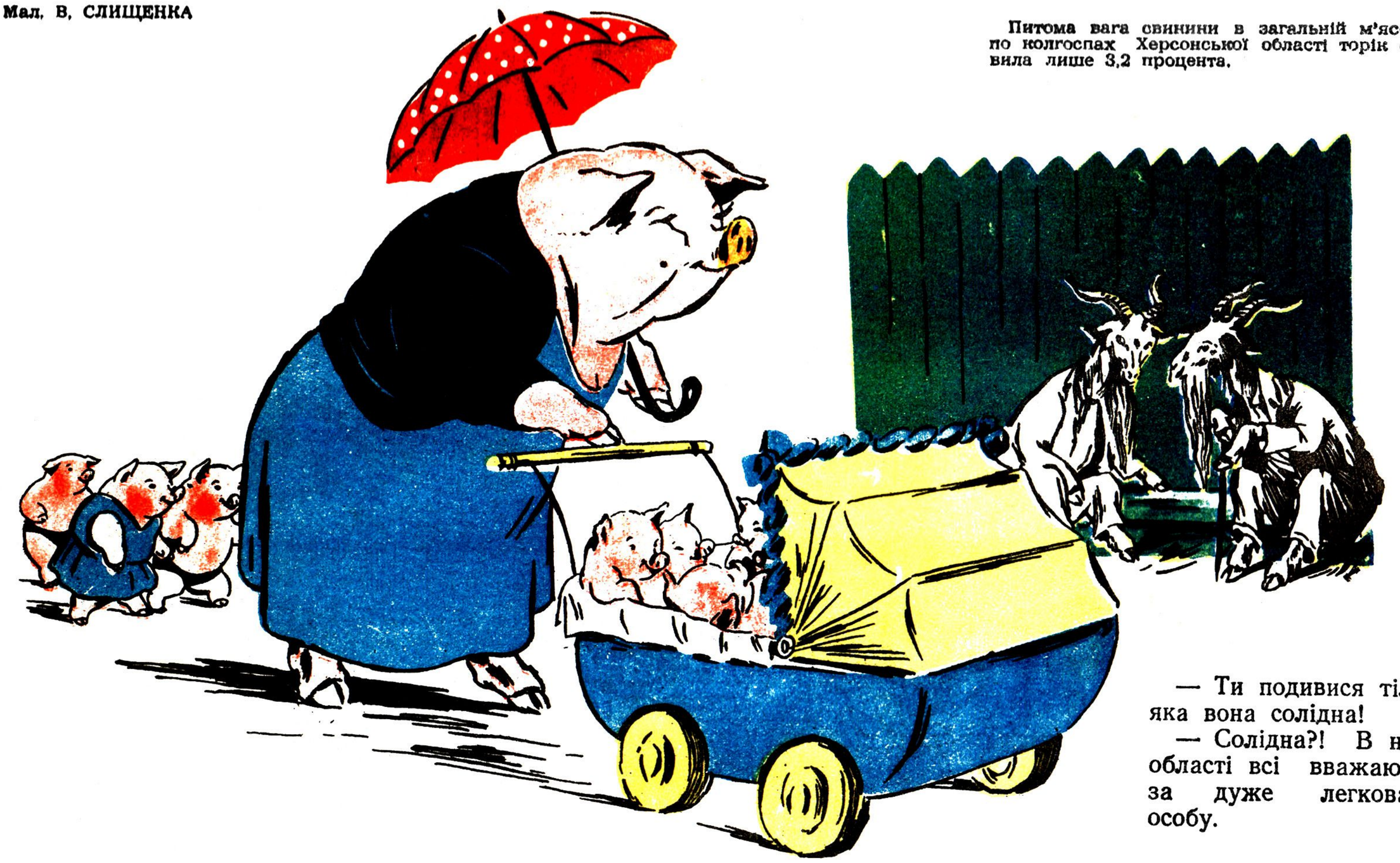

— Ти подивися тільки, яка вона солідна!

— Солідна?! В нашій області всі вважають її за дуже легковажну особу.

Картини і карлючки

Ходив я на французьку виставку і не жалкую.

Молода людина з довгим, брудним дияконівським волоссям артистично схрестила руки і дивилася на картину ліворуч від дверей.

— Знавець! — подумав я. — Приліплюся до нього, може пояснювати буде. Адже це західне мистецтво, не жарт.

Я мовчки зупинився біля знавця і теж втопив погляд у картину. То був «Баран» Піньона.

Я міський житель, але часто їздив у командировки в провінцію і мав нагоду близько познайомитись з цією корисною домашньою твариною. Вона кошлата на вигляд, є в неї хвіст і голова з рогами, ходить на чотирьох кінцівках, що звуться ногами. Але тут не видно було ніякого барана. Художник намалював якийсь столик зеленого кольору, на нього посадив вазочку з квіткою, а проти вазочки щось таке, що лише одному дияволу відоме. Може це купка мармеладу, а може — утюг.

— Який же це баран? — сказав я досить голосно. — Можливо, тут помилка. То, може, на сусідній картині баран, а тут, наприклад, якась французька їжа.

Русява людина раптом заворушилася. Вона зміряла мене з ніг до голови лютим поглядом і сказала: «Гм».

Подивився я на сусідне полотно, але й там не було барана. Там були зображені якісь оранжові і червоні трапезонди, а між ними витикалася якась рука, можливо для того, щоб схопити трапезонди і поставити їх по порядку. На таблиці було написано: «Риболов».

— От диво! — сказав я. — І тут нема барана!

При цих словах русявий чоловік скорчився так, ніби його вдарили в живіт.

— Невже ви не розумієте? Та це ж революційне мистецтво?! — скрикнув він. — Чи знаєте ви, що таке індивідуальний конструктивізм, чи чули ви про молодий експресіонізм, що зветься французьким, чи знаете...

— Досить, — зупинив я його, — без гарячки. Тут написано баран, а не молодий експресіонізм.

Русявий наблизив своє обличчя до мого, довго дивився на мене і прошипів:

— Міщанин!

Потім махнув рукою і зник у натовпі.

В залі були елегантні дами, яких можна було бачити на останньому концерті у філармонії. Засунувши руки в кишені, походжали пани з тоненькими вусиками, жовтими гостроносими черевиками і витонченими манерами колишніх других секретарів посольств. Легковажні дівчата в довгих сукнях, зелених панчохах і з французькою вимовою пурхали від картини до картини, ахали та сплескували руками. Групки кудлатих студентів Художньої академії сперечалися в усіх кутках зали виставки і з презирством дивилися на натовп простих смертних. А скромно одягнуті люди, учні, студенти, чиновники, зупинялись перед полотнами і тихенько посміювались.

Я наблизився до однієї групи, в якій сперечалися. Вона складалася з трьох чоловік і стояла перед картиною Андре Маршана. Один з них, заїкаючись, захоплено говорив:

— Рррозумієте... він ппперетворює видимий світ... Він пппідкоряє все на світі своєму особистому «Я». Хто ммможе вторгатися у його ввнутрішній світ... ккритика чи що... тьфу! Ось візьмемо оце ппполотно Маршана...

І він показав на одно полотно, на якому була намальована гола жовтозелена жінка, що сиділа на незручному стільці з чорного дерева. Голова, груди, руки жінки були на своєму місці. Проте на кожній нозі ця зелена дама мала по шість пальців. Це мене надзвичайно здивувало.

— Схоже на те, що це якесь чудо природи! — звернувся я до заїки. — Що за дівчина з шістьма пальцями на нозі? Мабуть, її привезли з Малайських островів.

При цих словах заїка роззявив рота.

— Це є ббблюзнірство! — промовив він нарешті. — Так буває, коли пппускають всіх... Сюди треба пппускати лише підготовлених людей... Он там скалять зуби перед Ллюрсом. Безсоромність!

Юнак побіг до тих, що сміялися, і скоро там залунав ще голосніший сміх. Двоє його приятелів, хлопці з блідими обличчями, демонстративно повернулися до мене спинами.

— Ці люди не знають, що ображають Францію, — сумно сказав один із них.

Я теж повернувся до них спиною і перейшов у малий зал. Тут публіки було набагато більше і суперечки були жорстокіші. В цьому залі були виставлені «Індійська весна» і «Лабіринт» Масона. Я довго придивлявся, намагаючись знайти хоч що-небудь індійське у цій «весні», проте зміг побачити лише якихось слимаків і леза для бриття, намальовані на темночервоному фоні. В лівому кутку було щось на зразок свійського гусака. Щодо «Лабіринта», то він являв собою кровоносну систему невідомого ссавця.

Перед картинами Гоерга я застав елегантну пару. Дама говорила:

— Яке цікаве мистецтво, Жорж! Поглянь лише на цього порочного ангела! Кажуть, що цей Гоерг був замішаний у якійсь кокаїновій афері, — сказала дружина і оглянула сама себе. — Мабуть, він інтересний мужчина, Жорж.

Я дав можливість парі захоплюватись виродками Гоерга і залишив зал виставки, досхочу «наситившись» західним мистецтвом.

П. НЕЗНАКОМОВ.
Переклад з болгарської.

«Работніческо дело».
Софія.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Наш голова колгоспу Павло Васильович Філон вважає себе культурним господарем. І не без підстав. Інший на його місці довго ламав би собі голову, гадаючи, куди діти курей. Наш Павло Васильович такими дрібницями не сушить собі мозок. Недовго думаючи (а можливо, зовсім не думаючи) т. Філон розпорядився — розмістити колгоспну птицю в... сільському клубі.

Ми вважаємо, що Павло Васильович Філон, як культурний господар, заслуговує на те, щоб його портрет був вивішений в нашому набитому птицею клубі: курям на сміх.

Т. ПРИЙМАК.

Колгосп «Червоний Жовтень»,
Щорсівський район,
Чернігівська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Є у Руданського співомовка, яка висміює верховодів дореволюційного села, що вирішили призначити пастухом вчителя, бо іншим, мовляв, у літню пору ніколи.

Дехто в Ново-Сироватському виконкомі сільради надумав воскресити давно забуті нрави і надіслав нашій школі графік чергувань учителів. За цим графіком, учитель повинен чергувати біля телефону сільради, бо малограмотні виконавці можуть переплутати зміст телефонограм.

Наші вчителі вважають, що нетактовність Ново-Сироватського сільвиконкому заслуговує на те, щоб ти, Перче, поставив йому «одиницю» за поведінку.

За дорученням вчителів
К. КОРНІЄНКО.

Н.-Сироватська середня школа,
Краснопільський район,
Сумська область.

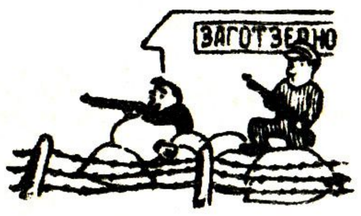

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

В місті Новоград-Волинському (Житомирська область) є пункт «Головзаготсортзерно», якому ще в минулому році з розпорядження Міністерства заготівель місцевий пункт «Заготзерна» передав один склад. Так вони стали сусідами. Але керівник пункту «Заготзерна» Гончарук вважає, що склад «Головзаготсортзерна» розташований на «його території». А в своїх володіннях Гончарук поводиться як феодал. У нього навіть військо своє є: десять сторожів. Чому б і не розпочати військових дій?

Почав Гончарук з того, що відгородився від сусідів колючим дротом. Потім заборонив ходити через «його» ворота. 23 липня, коли на пункт «Головзаготсортзерна» приїхала бригада, щоб зробити дезинфекцію складу, Гончарук наказав не пускати її в двір. Гончарукові вояки навіть стрілянину були зняли:

Порадь, друже Перче, де дістати льоду, щоб на голову Гончарукові покласти і трохи остудити його войовничий запал.

З доручення працівників Новоград-Волинського пункту «Головзаготсортзерна»
С. БОГУЦЬКИЙ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Наш колгосп «Комінтерн» мав 106 гектарів лісу. Пишемо «мав», бо голова колгоспу т. Сметана робить все від нього залежне, щоб ми цього лісу не мали. З ініціативи т. Сметани за останні три роки тут вирубано понад 20.000 штук молодняка.

За планом колгосп повинен був посадити 30 га нового лісу, а посаджено тільки 10 га. З ініціативи того ж таки Сметани догляду за молодим лісом не організовано і він, ще не народившись, гине.

Невже в районі так ніхто й не зацікавиться хижаками, що розвелися в нашому колгоспному лісі?

П. БОРОВИЙ.

с. Копачів,
Обухівський район,
Київська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Прошу тебе зареєструвати на своїх сторінках ще один спортивний рекорд. Встановили його миколаївські діячі фізкультурного руху Восковський і Кардашев. Перший з них — директор Миколаївської дитячої водної станції, другий — інструктор з плавби цієї ж станції.

Вони перевершили обласний рекорд з такого ще мало дослідженого виду спорту, як сумісництво. Восковський обіймає посаду не тільки директора водної станції, а й інспектора обласного відділу народної освіти і тренера кількох футбольних команд. Кардашев—і інструктор, і тренер школи з плавби, і викладач фізкультури в педагогічному училищі, і суддя всіх змагань з плавби які тільки відбуваються в Миколаєві.

Зрозуміло, що займатися їм дитячою водною станцією просто ніколи. Ледве, бідолахи, встигають забігти зарплату одержати. Не дивно, що спортивна робота на станції занедбана. 30 шлюпок і 3 яхти обслуговують здебільшого численних родичів і знайомих Восковського і Кардашева.

Чи не можна, Перче, додати до всіх посад цих рекордсменів ще по одній: колишній директор і колишній інструктор?

Г. КРИЖАНІВСЬКИЙ,
кореспондент газети «Юный ленинец» по Миколаївській області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Про товариша Бурлая кажуть: «Цей греблю рве».

І справді — рве. І не тільки греблю.

Не встигне який-небудь шофер проїхати по греблі, що пролягла на території Велико-Бучківської сільради, як разом з машиною опиняється під греблею. За якісь півгодини шофер стоїть перед т. Бурлаєм, головою Велико-Бучківської сільради, і просить: — Виручайте.

Бурлая довго просити не треба. Він тут же пише голові колгоспу ім. Леніна або «20-річчя Жовтня» коротку записку: «Виручай».

Голови колгоспів теж не з проханих: якщо машина без вантажу, її виручають за 150 карбованців, якщо ж з вантажем — то за 200. Така такса. Встановив її сам т. Бурлай.

«Виручаючи» шоферів, голови колгоспів чесно ділять виручку з головою сільради. Працюють колегіально.

Отака у Великих Бучках гребля. І отакі у Великих Бучках загребущі керівники.

Е. РОЖЕНКО.

Сахновщанський район,
Харківська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У журналі № 7 було вміщено фейлетон «Подорож Перця по гуртожитках».

Ворошиловградський обком КП(б)У повідомив редакцію, що гуртожитки шахти № 3—4 тресту «Боковоантрацит» укомплектовано новим інвентарем, придбано різні настільні гри, провадяться лекції та бесіди. При клубі шахти організовано гуртки самодіяльності.

* * *

До ПЕРЦЯ надійшов матеріал про зловживання працівників Хмільницької райспоживспілки (Вінницька область).

За проханням редакції обласна прокуратура розслідувала справу і повідомила, що факти розтрати державних грошей підтвердилися. Директора Хмільницької пекарні Синюка та завідувача складом Клячковського заарештовано і притягнуто до кримінальної відповідальності.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ЛИХАЧІ

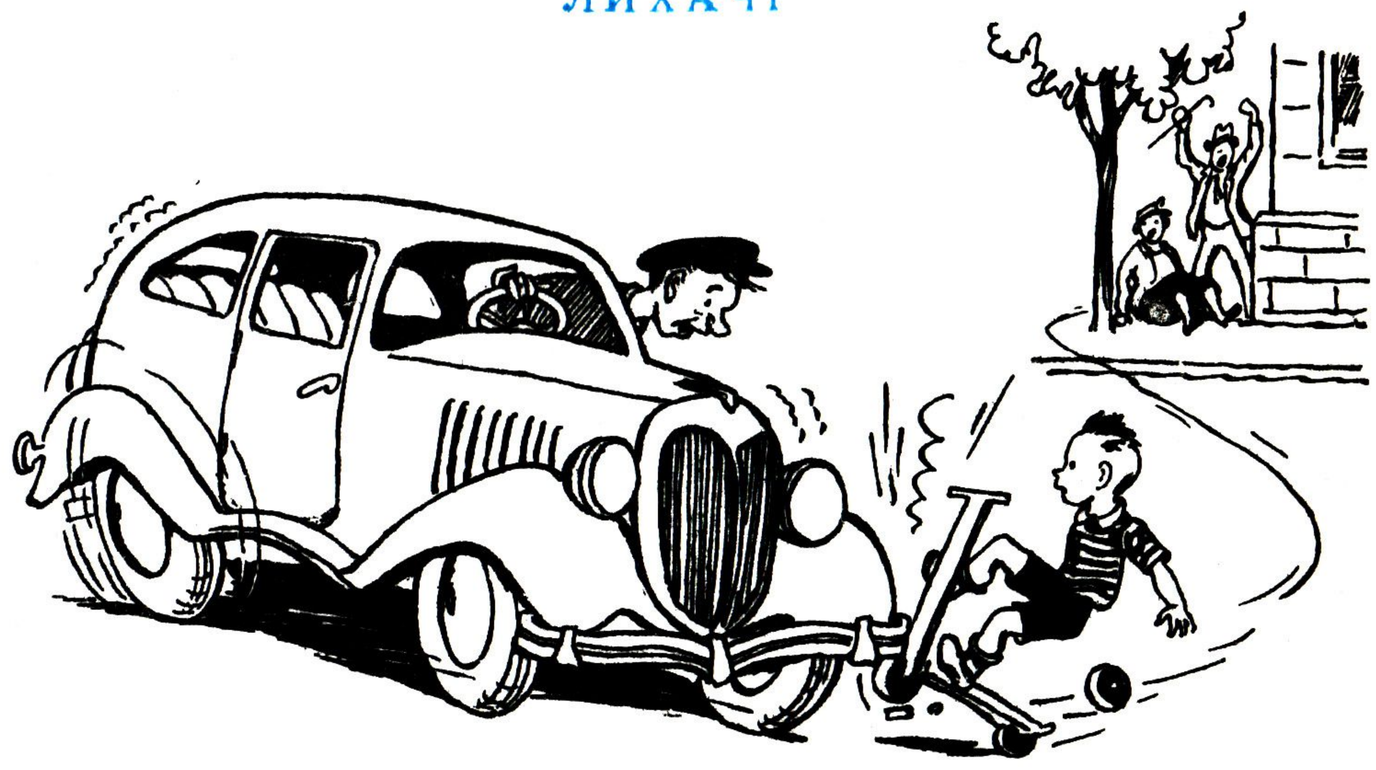

— Ти чего, чортеня? Сам же допіру на тротуарі двох збив.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ,

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, Тел. 5-30-31 4-55-56 дод. 69. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 17 (172) (на украинском языке). Підписано до друку 31. VIII. 1949 р. Формат 70×100 см. 1 друк. арк.

БФ 02859. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3132. Тираж 60.000 прим.

Фотомонтаж Ю. КОЗЮРЕНКА.

У США дедалі посилюється економічна криза.

СТАРИЙ ГІСТЬ У НОВОМУ СВІТІ